

to Operationer: den ene er Fradrægelsen af Noget, der anses for det absolut Fornødne til Livets Ophold, og som derfor ikke regnes med til det, hvoraf der tillige kan svares Skat, det er det første lovsforetagne Afdrag, som finder Sted til Fordeel for de smaa Indtægter. Det andet Afdrag, hvilket efter Kjøbenhavns særlige Forhold naturligviis kun undtagelsesviis kan komme til Anvendelse, men hvortil Loven dog indeholder Hjælp, er en Nedfattelse, der ganske slutter sig til den Tanke, hvorpaa Formue- og Leilighedsligningen berøer, — forsaavidt man overhovedet kan sige, at der er nogen Tanke i den Maade, hvorpaa denne Skat lignedes omkring i Kjøbstæderne — den Tanke nemlig, at man paa Grund af ganske særegne Byrder, meget stor Familie osv., bør bevilge Nedfattelse i en Skat. Dette er to Formue- og Leilighedsselementer, som indeholdes i den Kjøbenhavnske Skattelov, og hvori det Udtryk finder sin Berettigelse, at man ikke her har nogen reen og bar Indkomst, hvor saa hele Resten af Operationen blot er en Procentberegning, idet man tværtimod ved Siden deraf har en gennemgaaende Forretning, som fører til et Resultat, der sommetider bliver det Samme, men sommetider et andet. Nu er det ganske indlysende, at dette Element, som det i en stor By som Kjøbenhavn er overordentlig vanskeligt at bringe i Anvendelse, og som derfor enten maa være henviist til aldeles bestemte Regler, saaledes som en Scala for de lavere Indtægter, eller ogsaa forudsætter en speciel Anmeldelse og Fremlæggelse af Oplysninger, kan og bør i Kjøbstæderne have en større Vidde og en større Frihed; men hermed er det ikke i allermindste Maade i Modstrid, at Ligningslisten opgiver de to Punkter, som ere de væsentlige, nemlig Udgangspunktet, den virkelige Indtægt, og Endepunktet, den Indtægt, der skal beskattes. Jeg har ved udsærligt at udtale mig om denne Sag ved første Behandling gjort opmærksom paa, at det ved den særlige Skattelov, som blev givet for Kjøbstæderne, vilde have været en overordentlig stor Mangel, at den ikke indeholdt andet end en Henviisning med Hensyn til den personlige Skat, der bliver det store Supplement til alle de andre paa forskjellige Skattebaser hvilende

Byindtægter og Bysskatter, som komme ind under det sælles Begreb af reelle Skatter — jeg siger, dette vilde have været en overdentlig stor Mangel ved denne Lov, dersom der ikke havde været to Omstændigheder, som havde gjort dette forsvarligt. Den ene er, at Indkomstsatten for Kjøbenhavn dengang endnu ikke var praktiseret, og at det var meget ønskeligt for at faae indført, om ikke det Samme, saa dog noget Lignende og Tilsvarende i de andre Kjøbstæder, at tage Hensyn til de Erfaringer, man i Kjøbenhavn maatte kunne indvinde. Den anden Omstændighed var, at der dog ikke vilde tabes megen Tid, da det maatte forudsættes, at de mange Ting, der skulle bringes i Orden med Hensyn til Gjennemførelsen af denne Lov i de enkelte Kjøbstæder, vilde medtage en Deel Aar, og det, om den vel maastee har medtaget flere Aar, end Lovconcepisten rimeligviis dengang har tænkt sig, dog var at forudsæe, at der i ethvert Tilfælde maatte gaae en Tid hen, inden dette Supplement kunde komme til at træde ind i Livet. Denne Grund varer ved endnu, og jeg kan derfor ikke andet end billige, at Indenrigsministeren paa et Spørgsmaal, om han var tilfunds at forelægge en Lov, der skulde ordne hele dette Forhold, har svaret: I alt Fald ikke i den nærmeste Tid. Jeg finder det dernæst meget hensigtsmæssigt, at der med Hensyn til Spørgsmaalet om at bringe lidt Orden og Fornuft ind i dette Forhold er henviist til Vedtægterne. Hvad er nemlig Forskjellen mellem Vedtægt og Lov? Den bestaaer i to Ting. Den ene er, at Communen selv faaer en særlig Indflydelse paa Affattelsen af Vedtægten, og at saaledes alle de locale Forhold, der navnlig efter den store Forskjel i Henseende til Størrelse og Betydning, der findes mellem vore Kjøbstæder, maae spille en meget bethdelig Rolle, kunne tages i Betragtning. Den anden er den, at Vedtægterne kunne forandres uden den lovgivende Magts Medvirkning, at altsaa, naar Noget er optaget i Vedtægten, og man ved at prøve det har fundet, at det kunde trænge til Forandring, behøves til en saadan Forandring ikke andet, end at Byraadet og Ministeren derom blive enige; saa kan det stee, det kan stee paa et Sted, uden at stee paa andre Steder, og det kan i ethvert